

The Holy See

PAPA FRANJO

OPĆA AUDIJENCIJA

*Dvorana Pavla VI.
Srijeda, 11. prosinca 2024.*

[Multimedia]

CIKLUS KATEHEZÂ: DUH I ZARUČNICA. DUH SVETI VODI BOŽJI NAROD USUSRET ISUSU, NAŠOJ NADI

17. I Duh i Zaručnica govore: „Dođi!“. Duh Sveti i kršćanska nada

U tekstu koji slijedi uključeni su i nepročitani dijelovi koje se također donosi kao da su izgovoreni.

Draga braćo i sestre, dobar dan!

Došli smo do kraja naših kateheza o Duhu Svetom i Crkvi. Ovo posljednje razmišljanje posvećujemo naslovu koji smo dali cijelom ciklusu, a to je: „*Duh i zaručnica. Duh Sveti vodi Božji narod ususret Isusu, našoj nadi*“. Taj naslov se odnosi na jedan od posljednjih redaka u Bibliji, iz Knjige Otkrivenja, koji glasi: „I Duh i Zaručnica govore: ‘Dođi!’“ (*Otk 22, 17*). Kome je upućen taj zaziv? Kristu uskrsnom je upućen. Naime, i sveti Pavao (usp. *1 Kor 16, 22*) i *Didaché*, spis iz apostolskih vremena, svjedoče da je na liturgijskim sastancima prvih kršćana odzvanjao, na aramejskom, poklik: „*Maràna tha!*“, što znači upravo “Dođi, Gospodine!”. Molitva Kristu da dođe.

U tom najstarijem razdoblju taj zaziv je imao pozadinu koju bismo danas nazvali eshatološkom. Izražavao je, naime, žarko iščekivanje ponovnog Gospodinova dolaska u slavi, „paruzije“. Taj vapaj i očekivanje koje izražava nikada nisu iščezli u Crkvi. I danas se, na misi, odmah nakon posvete, naviješta Kristova smrt i uskrsnuće „*iščekujući njegov dolazak*“. Crkva je u očekivanju

Gospodinova dolaska.

Ali to očekivanje *konačnog* Kristova dolaska nije ostalo jedno i jedino. Pridružuje mu se također očekivanje njegova *stalnog* dolaska u sadašnjoj situaciji Crkve putnice. I upravo na taj dolazak Crkva prije svega smjera kad, potaknuta Duhom Svetim, vapi Isusu: „Dođi!“.

Dogodila se jedna promjena – ili, bolje, jedan razvoj – bremenit značenjem, u vezi tog poklika „Dođi!“, „Dođi, Gospodine!“. Redovito nije upravljen samo Kristu, nego i samom Duhu Svetom! Onaj koji moli sada je i Onaj kojem se moli. „Dođi!“ je zaziv kojim počinju gotovo svi crkveni hvalospjevi i molitve upućene Duhu Svetom: „O dođi, Stvorče, Duše svet“, govorimo u *Veni Creator*, i „Dođi, Duše Presveti“, „*Veni Sancte Spiritus*“, u posljednici Duhova; a tako i u mnogim drugim molitvama. I pravo je da je tako, zato što je Duh Sveti, nakon uskrsnuća, pravi Kristov „*alter ego*“, Onaj koji ga zamjenjuje, koji ga čini prisutnim i djelatnim u Crkvi. On je Onaj koji će „navješćivati ono što dolazi“ (usp. *Iv* 16, 13) i daje nam to željeti i iščekivati. Eto zašto su Krist i Duh neodvojivi, također u ekonomiji spasenja.

Duh Sveti je nepresušan izvor kršćanske nade. Sveti Pavao nam je ostavio ove dragocjene riječi: „A Bog nade napunio vas svakom radošću i mirom u vjeri da izobilujete u nadi snagom Duha Svetoga“ (*Rim* 15, 13). Ako je Crkva lađa, Duh Sveti je jedro koje je nosi i tjera naprijed u moru povijesti, danas kao i nekoć!

Nada nije prazna riječ ili naša nejasna želja da sve bude dobro: nada je sigurnost, zato što se temelji na Božjoj vjernosti svojim obećanjima. Zato se i zove teologalna krepost: jer je Bog ulijeva i Bog joj je jamac. To nije neka pasivna krepost, koja jednostavno čeka da se stvari dogode. To je nadasve djelatna krepost koja pomaže da se one dogode. Jedan čovjek koji se borio za oslobođenje siromaha napisao je ove riječi: „Duh Sveti je u ishodištu vapaja siromahâ. To je snaga koja se daje onima koji nemaju snage. On vodi borbu za emancipaciju i puno ostvarenje potlačenih“ [1].

Kršćanin se ne može zadovoljiti time da *ima* nadu; on mora također *zračiti* nadom, biti onaj koji širi nadu. To je najljepši dar koji Crkva može dati cijelom čovječanstvu, posebno u trenucima kada se čini da nas sve tjera da skupimo jedra.

Apostol Petar poticao je prve kršćane ovim riječima: „*Gospodin – Krist neka vam bude svet, u srcima vašim, te budite uvijek spremni na odgovor svakomu koji od vas zatraži obrazloženje nade koja je u vama*“. Ali je dodao jednu preporuku: „ali blago i s poštovanjem“ (*1 Pt* 3, 15-16). I to zato što ljude neće uvjeriti toliko snaga argumenata, koliko ljubav koju ćemo znati usaditi u njih. To je prvi i najučinkovitiji oblik evangelizacije. I otvoren je svima!

Draga braćo i sestre, neka nam Duh uvijek pomaže „izobilovati u nadi snagom Duha Svetoga“!

[1] J. COMBLIN, *Spirito Santo e liberazione*, Asiz 1989., 236.

APEL

Svakodnevno pratim zbivanja u Siriji, u ovom tako osjetljivom trenutku njezine povijesti. Nadam se da će se postići političko rješenje koje će, bez daljnjih sukoba ili podjela, odgovorno promicati stabilnost i jedinstvo te zemlje. Molim, po zagovoru Djevice Marije, da sirijski narod može živjeti u miru i sigurnosti u svojoj ljubljenoj zemlji, a da različite religije mogu kročiti zajedno u prijateljstvu i uzajamnom poštivanju za dobro te zemlje, izmučene dugogodišnjim ratom.

U sklopu pozdrava talijanskim vjernicima

[...] U ovom vremenu došašća idite, s pouzdanjem u srcu, ususret Gospodinu koji dolazi radi našega spasenja.

I stalno mi je u mislima mučenička Ukrajina koja toliko trpi od tog rata. Molimo da se nađe izlaz. U mojim je mislima i Palestina, Izrael, Mjanmar. Neka se vrati mir, neka bude mir! Rat je uvijek poraz. Molimo za mir.